

V sredo in saboto

izhaja in velja:

Za celo leto	6 for.	20 kr.
„ pol leta	3 „	30 „
„ četert leta	1 „	70 „
„ mesec	— „	60 „

Po pošti:

Za celo leto	7 for.	50 kr.
„ pol leta	3 „	80 „
„ četert leta	2 „	— „
„ mesec	— „	70 „

SLOVENEČ.

„Živi, živi duh slovenski, bodi živ na svetu!“

Nar. pesem.

Oznanila.

Za navadno dvestopno versto se plačuje: 5 kr., ktera se enkrat 8 kr., ktera se dvakrat, 10 kr., ktera se trikrat natiskuje; večje pismenke plačujejo po prostoru.

Za vsak list mora biti kolek (štampelj) za 30 kr.

Rokopisi se ne vračajo.

Št. 4.

V Celovcu v saboto 13. januarja 1866.

Tečaj II.

Dobra politika — dobre finance.

„Slovenčev“ politikar prerokuje v 1. listu t. l., da bode novo leto veliko veliko denarja prineslo. Bog daj, da bi bilo to res, izdihnil je gotovo vsak iz globočine svojega serca, ki je to čital, kakor da bi se mu bil velik kamen od njega odvalil. Bog daj, da bi se res zgodilo! Nijeden ne bo imel temu žal — besedice ugovarjati; kajti stanje bodisi posameznih ljudi, bodisi celokupne države je iz materialnih in finančnih ozirov tako žalostno, tako polno slabih nasledkov, da se človek s strahom sprašuje, kaj bo, če se kmalo kam na bolje ne zasuče. Davki vsake baže dosegli so najvišjo stopinjo; zemljišča, živina, raznovrstno blago je skoraj brez vse cene; kupčija, obertnija in kmetijstvo brez veljave — zraven tega pa zdaj še tolikanj ljudi brez dela, brez zaslužka — kaj bodo počeli, kako se živili? — novo silno breme in strašna rana za našo državo, ki nima ne samo premoženja, temuče je še tudi v svojih državnopravnih zadevah popolnoma nevedna in so razni njeni narodi nezadovoljni, zato, ker se jim še ni zgodilo po volji in kakor njih pravice zahtevajo, — vzrokov tedaj na vse strani dosti, ki nam razodevajo našo revščino in nas napolnjujejo s strahom. Pa naš politikar nam vendarle obeta to leto veliko veliko denarja! Najberže je s tem hotel pred vsem k zaupanju buditi in da se imajo njegove besede le — cum grano salis razlagati. Nadalje je pa gotovo tudi dobro prepričan, kaj pomenjajo besede slovitega državnika, ki je rekel: „Delajte mi dobro politiko, in delal vam bom dobre finance!“ — Meseca julija je prevzelo ministerstvo Belcredi — Majláth žalostno dedščino Šmerlingovega ministerstva, ki je po lastnem spričevanju z državnim vozom zabredlo, ki je slabo, neizrečeno slabo politiko delalo in

tedaj tudi finančne zadeve popolnoma pokvarilo. To še vsak živo pomni! Ne moremo in ne smemo sicer vseh krivd njega obdolževati, kajti Šmerling je imel že svoje predhodnike, ki so mu pot pripravljali, pa tudi pl. Plener jih je imel, ki so bili v polnem pomenu besede pravi finančni „slepjarji“; torej se pač lahko reče, da, kjer ni dobre, prave politike, tudi ne more dobrih financ, blagostanja narodnega biti. To je jasno kot beli dan — zgodovina nam je učiteljica! Novo ministerstvo pa je bilo koj volje, dobro politiko delati, in je v tem kratkem času dostikrat že z neoveržljivimi dokazi spričalo, da pred vsem hoče državopravne zadeve na podlagi samouprave vrediti, upravne stroške zmanjšati, in vse narode zadovoljiti in pomiriti, da hoče prave in resnične ustavne naprave ustanoviti, ne pa navideznih, da bi sami s kakim figovim perom absolutizem zakrilo. Kaj tacega bi nikdar financ ne zboljšalo, da, še upanja bi ne imeli, da bi v taci okoliščinah kdaj res kaj boljši biti moglo. Ker tedaj Belcredi in Majláth boljše in pristojnišo politiko delata in obetata, kar tudi že večina avstrijskih narodov čuti in v marsičem vidi, mogoče je bilo že tudi finančnemu ministru grofu Larischu marsikaj dobrega sprožiti in vpeljati, kar bode državnemu blagostanju na noge pomagalo. Vzemimo n. pr. postavo od 22. dec. 1865, ki zapoveduje, da tak denar, ki ga kdo v nadlogah kot miloščino iz cesarskega ali deželne zaklada dobi, ne sme se v prepo-ved ali sekucijo djati — že ta nam priča, da imamo dobrega in skerbne fin. ministra, ki nam je porok za boljšo prihodnost. Pa da tu o manjših molčimo, navajamo dve večji finančni zadevi, ki kažeta, da je grof Larisch veš drugačen minister od svojih sprednikov, da je popolnoma kos svoji službi in zmožen, zraven dobre politike tudi

finance s časom na bolje spraviti in jih vrediti — s časom, pravimo, ker nihče ne more tirjati, da bi minister v sedanjih zadregah in stiskah, kakor bi pihnil, vse poravnal in državi blagostanje dal, ki so ga predniki njegovi tako zelo spodkopali in skorej vničili.

(Dalje pride.)

Avstrijsko cesarstvo.

Kaj veliko veselje je bilo v českem zboru 8. t. m., ko se je poslancem odgovor Njih Veličanstva na zahvalnico naznanil. Glasi se tako le: „Zahvalnico českega zbora sprejemam s popolno zadovoljnostjo. Čista in odkritoserčna misel, s katero je dež. zbor namere moje sprejel, potem zvesta in zaupapolna udanost do prestola, ki se razodeva v zaupnici, vse to mi poterja moje zaupanje, da bode moja vlada na poti, ki jo je nastopila in jo je treba trdnostno naprej koračiti, pri zastopnikih českega kraljestva krepko podporo našla. (Ploskanje.) Kdor hoče v mojem razglasu od 20. sept. jasno zaznamovani cilj in konec doseči, ne bo se tudi zbal truda in žertev, ki so s tem sklenjene. Veselo bom pa ta trenutek pozdravil, ki me bo po doveršenem velikem delu v staroslavno Prago pripeljal, da bom v sredi svojih zvestih Čehov po pravu in sv. obredu kronan.“ (Slava!) —

Cesarica je 8. t. m. poslance sijajno sprejela, ki so jej prišli iz peštanskega zbora srečo voščiti. Ogovorila jih je kaj lepo v madjarskem jeziku.

Nekaj časa je bilo že slišati, da se za Beneško, pripravljajo nekatere preuredbe, zlasti kar se tiče deželne zastopništva. Da bi si vlada še bolj serca tamošnjih prebivavcev pridobila, sprosila je pri Nj. Veli-

Besednik.

Južni Sokol,

prvo telovadsko društvo jugoslovansko.

J. Y. — Sokol je mož postal! Tako se glasijo začetne besede letošnjega letnega sporočila Sokolovega, in res je, kar pravijo te besede. Zatorej, dragi čitalelj, ki morebiti nimaš prilike v roke dobiti tega sporočila, ti hočem povedati nekoliko iz dveletne zgodovine Sokola, s posebnim ozirom na preteklo leto.

Ko se je po dolgem spanji prebudila pred štirimi leti mati Slovenija, pogledala je plašno okoli sebe in videla, da je reva sama in zapuščena, v sredi nevarnih viharjev brez braniteljev. Groza jo je obletela, kajti zapazila je, da njeni otroci hodijo le po ptujih potih in se ne menijo za svojo mater. Nezaupno gledala je v prihodnost in skorej da se ni podala nazaj v pokoj, da bi morebiti nikdar več ne ostala! Kaj pa bi se bilo zgodilo z narodom slovenskim? Ostal bi bil mrtvo truplo brez duše in brez zavesti, ktere bi bili obračali ptujci po svoji volji in na svojo korist semtrtje. Toda drugače se je obrnilo. Prihajati so jele na pomoč obupani materi novorojene hčerke,

čitalnice slovenske, ktere so ena za drugo stopale na dan po vsej Sloveniji. Sedemnajst jih štejemo že danes po vseh pokrajinah mile naše domovine, pričakujemo pa trdno, da se bode še vedno množilo njih število.

Kmalu je stopil v ta kolobar tudi vrli sinček, mladenško svojo moč darovaje za brambo matere in sestic svojih. Vrli in čvrsti ta sin bil je ravno „Sokol“, kteri se je v dveh letih tako krepko razvil in ojačil, da res ponosno smemo reči: Sokol je mož postal. Kaj je namen Sokolov, skorej mi ni treba omenjati, kajti ime: telovadsko društvo kaže, da prvi namen njegov je uriti in jačiti telo, zbujati telesno zraven pa tudi okrepčevati duševno moč, in sicer v domačem duhu, z domačo besedo, opravlja vse svoja opravila. Zakaj bi neki ko zvesti sin svoje matere segal po nepotrebnih ptujščini, kakor delajo žalibog drugi izneverjenci, kteri ne pomislijo, da s tem sramotijo le sami sebe, ako se ošabno šopirijo s ptujim blagom, vse domače pa črtijo ali še celo zaničujejo. Bog daj, da bi take ljudi skorej pamet srečala! Kak trn v peti je tem izneverjencem, kteri vsacega radi poslušajo, ki ni domačin; vsaka domača naprava kaže nam najbolj ravno zgodovina Sokola. Dolgo že je navdajala nekatere mlajših rodoljubov misel, da bi osnovali v Ljubljani telovadsko društvo, ktero bi „dajalo

podbudo, priliko in navod pravilnim telesnim vajam.“ Ne morem se spuščati tukaj v razlaganje koristi telovadstva, le star prigovor navedem, da „zdrava duša biva v zdravem telesu;“ telovadstvo ravno pa ima namen krepčati in utrjati telo, in tako posredno tudi bistrity duha. Leta 1862 poleti snidlo se je okoli 50 mladih rodoljubov, kteri so osnovali telovadsko društvo in vložili proti koncu istega leta pravila, da bi jih potrdila vlada. Komaj pa so videli protivniki, da se tako krepko postopa v tej zadevi, jeli so hitro pripravljati se ter so to stvar res tako dalje dognali, da so leta 1863 vložili pravila za njih „Turnverein.“ Ne misli pa, dragi čitalelj, da je to kaj drugega ko „telovadsko društvo“, namen bil je le ta, pokončati ali vsaj razdvojiti slovensko telovadsko društvo. Zastonj so se prizadevali slovenski telovadci ubraniti razdvoj in tako v duhu sloge gojiti telovadstvo v Ljubljani. „Želja v našem mestu imeti le eno telovadsko društvo, vtopila se je v sovrastvu in sklepu svojeglavnih mož, v trdnem sklepu naših protivnikov, z nami, z domačini, z gospodarji te zemlje nikoli v prijateljstvo ne stopiti.“

Skorej celo leto morali smo čakati potrjenja pravil, med tem ko so protivniki naši že čez mesec dni dobili potrjenje in tako ste bile v istem hipu na nogah dve telo-

čanstvu pomiloščenje ali amnestijo za de-
želo, ki, če tudi ni popolna, vendar budi
zaupanje in prepričanje, da vlada dobro
hoče deželi.

Do zdaj so dobivali uradniki za potovanje
posebna plačila. Da bi se več prihranilo,
naznanilo je fin. ministerstvo, naj za naprej
uradnijski predstojniki vsakega uradnika,
ki v službinah zadevah kam gre, koj izpla-
čajo, on pa da napiše pobotnico. — Tu se
bo dalo spet marsikaj prihraniti, zlasti ker
so viši uradniki velike potnine dobivali. Bo
tudi prav!

Kupčijska pogodba z Angleško je te-
daj res že podpisana. Prej ko ne bo v za-
četku to za naše dežele kaj velika škoda,
ker Angleži in za njimi Francozi bodo vse
poplaval. Kaj težko se bode z njimi posku-
šati, zlasti ker pri nas ni denarja in je
obertnija in kmetijstvo skorej popolnoma
opešalo.

Škof Strosmajer je 10. t. m. Dunaj
zapustil in se v Zagreb vernil.

Na Ogerskem sta umrla koločanski
nadškof Kunst in grof Dessewfy, v
Pragi pa mladi, nadpolni učenjak Skri-
van, profesor na politehniku.

Dežele notranje-avstrijske.

Iz Celoveca. (Kdor drugemu jamo
koplje, sam vanjo pade, — družba v
podporo rokodelcem in obertni-
kom, — poslanec in partibus — še
ena novica). Že je „Slovenec“ večkrat o-
menil, kako nepošteno, sirovo in nečlo-
veško se je vrednik nemškega časnika „Al-
penblätter“ do veliko poštenih ljudi obna-
šal, posebno pa bi bil rad g. Einspieler-ja pri-
pravil ob čest, zaupanje in še celo — ob
službo. In to vse le edino zavoljo tega, da
bi „Draupost“ pokončal, — ker mu je mo-
rebiti nekaj naročnikov odvzela. Pa Bog je
pravičen! Že pri tiskarni pravdi je bil vred-
nik J. J. Krasnik obsojen na mesec v za-
por in vendar najhujša strela je vdarila še
le te dni. J. J. Krasnik je bil od dr. Er-
weina, pri katerem je pisaril in vžival vse
zaupanje, pri priči od službo djan. To je
bil ropot po Celovecu! Pa ni še konec. 8.
januarja pobriše jo Krasnik tihoma iz na-
šega mesta in ne ve živa duša, kaj in kam.
Se ve, da se pripoveduje to in uno —
strašno in sramotno; pa resnice nihče prav
ne ve. In ta človek je bil zagovornik nem-
ške kulture in nemške politike, — za tem
človekom je stala vsa stranka „Verfassungs-
freundov“ v našem deželnem zboru in še

marsiktera druga visoka oseba, — pred tem
človekom se je treslo celo mesto in ni se
upalo ugovoriti mu še besedice ne, — le g.
Einspieler mu je dajal v „Drauposti“, njemu
je pomagala večna pravica v nebesih, in ta
človek je padel tako globoko in sramotno,
da ga gotovo Celovec ne bode več videl.
Kaj neki mislijo si njegovi prijatli, podpi-
ravci in zagovorniki? Bog je pravičen! —

Družba v podporo rokodelcem in obert-
nikom je imela 6. t. m. svoj letni zbor.
Njen predsednik, g. Karl Martinis, odperl
se sejo s kaj lepim, srčnim govorom. Po-
tem je blagajnik in denarničar razkladal,
kako je družba gospodarila minulega leta.
Vloženih je bilo l. 1865 denarjev 9248 gld.,
nazaj plačanih 9132 gld., torej ostane vlože-
nih 116 gld. Vsega vkup je bilo do konca
leta 1865 vloženih 47.385 gld., in kar se je
denarja spreverglo, znaša 210.618 gld. Lepa
pomoč v sili in potrebi! Družnikov šteje
družba 287. — Izvolil se je tudi nov odbor. —

Komedije, ki jo igrajo „februaristi“ ali
Šmerlingovci, še ni konec, — igra se po
vseh zborččkih po enakem kopitu. Najpred
burja, strašna burja proti septemberskemu
manifestu, ki je Šmerlingov državni zbor
sistiral ali v dobrozasluženi pokoj djal; —
po tem so prišle zaupnice, ki so si jih osker-
beli nekteri mogočni poslanci deželnim zbo-
rom; — naposled volitve poslancev za der-
žavni zbor, kateri pa mirno med rajnimi po-
čiva. Vse to počenja Šmerlingova stranka
tudi v našem zborččku in kmalo bode se
volil mesto Rosthorna poslanec za državni
zbor. Ta predlog je cesarski namestnik ba-
ron Schluga spodbijal, grof Goes, deželni
glavar in predsednik dež. zbora, pa močno
ga zagovarjal in branil, — volil se bode
nekdo in že nas mika poznati našega po-
slanca in partibus infidelium, to je poslanca
brez zbora. To ni nič drugega kakor de-
monstracija proti sedanjemu ministerstvu:
grom brez strele! — 9. po noči je pobelil
pervi sneg našo okolico.

V Celovecu 19. decembra 1865. (Razpis
družbinih daril.) V večo izpodbujo do-
mačim pisateljem in v povzdigo prostona-
rodne slovenske književnosti razpisuje „družba
sv. Mohora“ za prihodnje leto naslednja darila:

a) Sto in dvajset goldinarjev za
najboljšo pravno-podučno povest v obsegu
petih tiskanih pol, kateri naj se vzame tva-
rina iz domače zgodovine ali se vsaj na-
sloni na njo; celo djanje pa naj se tako raz-
plete, da bode delo mikavno za domačo
mladino in za priprosto ljudstvo slovensko.

b) Sto goldinarjev za najboljše gospo-
darsko delo o kaki važniši panogi sloven-

skega kmetijstva, n. pr. o živinoreji, o ra-
tarstvu, o sadoreji, o vinstvu ali o kakem
drugem gospodarskem predelu. Beseda bodi
skoz in skoz prav domača in priprostemu
kmetu lahko razumljiva (če je mogoče v
vprašanjih in odgovorih) v obsegu petih ti-
skanih pol.

c) Osem deset goldinarjev osmim naj-
lepšim spisom gospodarskega, pripovednega,
natoroznanskega ali drugega podučnega za-
popadka, blizo pol tiskane pole obsegajočim
— vsacemu po 10 gold.

Spisi za darilo pod a) in b) naj se po-
šljejo družbi brez podpisanega imena vsaj
do 1. decembra, sestavki za darilo pod c)
pa vsaj do konca meseca februarja 1866,
da se v prihodnjem družbinem „Koledarčku“
in v „Večernicah“ porabiti morejo.

Pri tej priložnosti se daje na znanje, da
je prišla družbi vsled lani razpisanih daril
samo ena povest, ki je pa nekaj prekratka
in sem ter tje premalo razsnovana, da bi se
jej bilo moglo razpisano darilo po 100 gol-
dinarjev prisoditi.

Družbin odbor.

Ob bregu celovškega jezera. (Slo-
venec, — hudi časi — družba
sv. Mohora.) Že bo skorej pol leta, kar
ti nisem pisal besede. Danes, ponavlja
svojo naročnino, pristavljam pa spet nekaj
besed. „Slovenec“ se meni in sosedom mo-
jim prav dopada zavoljo tvarine, ki jo do-
naša, pa tudi zavoljo pisave, ktere se derži.
Naj le ostane, kakor je, ni ga treba prena-
režati ali preoblačiti v drugo obliko, dober
je in zadostuje našim potrebam tudi v sedanji
podobi. Tudi ne svetujem, cene povišati;
kajti največ naročnikov šteje med duhov-
niki. Kar pa nas je duhovnikov na kmetih,
nam že dostikrat denarja pomanjkuje, vseh
potrebnih časnikov si naročevati.

Verjemi mi, da nam duhovnikom gre
strašno terda za denar. Plača naša znaša
315 gld., to je naša „kongrua“, čez kon-
gruo imajo pa le malokteri duhovniki kaj.
In v teh srečnih versto stopiti je težava;
da je le eno tako mestice prazno, oglasi se
cela truma prosivcev: Vsak hoče stanje
svoje si poboljšati. 315 gld. na leto je pa,
kakor vsakdo vidi, za duhovnika v naših
časih prepričilo. Dokler je duhovnik posebno
po slovenskih krajih še kaj zraven zaslužil,
bilo je še živeti. Pa zdaj ubogi kmet sam
ne ve, kaj bode jedel, s čim se oblačil,
kako davke plačal, zdaj so ti zravenzaslužki
zibnili in kar še zaslužiš, imaš vse na „kredi“
— pa tudi drugači biti ne more: kjer nič
ni, se tudi nič ne dobi! Sladke sanjarije in
zlati gradovi, ki smo jih stavili v bogoslov-
skem seminišču, vsi so se poderli, vse upanje
je splavalo po Dravi. Pa bode morebiti
kdaj bolje? Imam malo upanja. Znamnja,
ki bi nam kazala boljše prihodnost, ne ka-
žeje se nikjer. Gospodom, ki sedijo na vi-
sokih mestih in imajo še kaj oblasti, so tudi
roke zvezane, da pomagati ne morejo, ako
ravno bi iz serca radi hoteli. Zraven pa
človek, kteremu ničesar ne manjka in kteri
se zamere boji, le prerad pozabi svojih bra-
tov in pomagavcev in malo rodi za to, kako
se jim godi. Leta 1849 so premilostljivi
naši viši pastirji, ki so bili na Dunaju
zbrani, menda se nekaj pognali, naj bi se
nižemu duhovništvu žalostno stanje zbolj-
šalo, — pa ostalo je menda vse glas vpijo-
čega v puščavi. Od tistih dob je vse tiho
in duhovnikom se pristrigajo dohodki in
nakladajo bremena, da je struna že res
dosti napeta. Sedanje ministerstvo kaj dobro
gospodari, kaže se tudi na vse strani pra-
vično, morebiti da bi kaj zdalo, ako bi vsi
naši premil. škofje poterkali na vladina
vrata, naj se odpró ubogim duhovnikom.
— Tudi zastran družbe sv. Mohora imam
svoje misli. Zadovoljni smo vsi in na vse
strani s tim, kar slavna družba počenja, —
le jaz imam svoje muhe in naravnost po-
vem, da se mi boljši dozdeva, ako bi slavna
družba namesto več majhenih knjižic izda-
jala vsako leto eno pa debelejšo knjigo.
Vem, da se ta misel tudi nobenemu mojih

vadski društvu. Slovensko društvo imeno-
valo se je vzajemno s českim sokolom:
„južni sokol“, in izvolil se je pozdrav: „Na
zdravje!“

Kmalu po svojem začetku ponudil se je
Sokol, da hoče napraviti prostovoljno po-
žarno stražo in bila sta povabljeni njegov
učitelj in en odbornik k magistratnej seji.
„Ali zadosti, da so Slovenci hoteli kaj ob-
čnokoristnega napraviti, in to še brez vsega
dobička. Nemška! (nemškutarska?) stranka
bila je zoper to — je pač težko verjeti — a
vendar gola resnica, čeravno je bil v prin-
cipu od večine glasov sprejet Sokolov pred-
log, odložil se je pogovor o požarni straži
zavolj tega, ker je bila v tej seji večina na
slovenski strani in ker je bilo skrbeti treba
za „Laibacher Turnverein“, da ne zgubi
preveč svoje veljave. V drugo sejo se od-
bornik ni več povabil; povabil pa je g. Am-
brož, takratni mestni župan, zraven prej-
šnjih še druge protivnike, in kaj se je tam
sklenilo, se lahko misli. Sledili so temu
sežnje dolgi članki v „Laibacheru“, da se
je vest malo ohladila. Sokol pa si je to v
srce svoje vpisal.“ —

Vsem tem protivnim oviram nasproti pa
se je Sokol čvrsto razvijal, in si napravil
krasno zastavo, okoli ktere se družijo vedno
veče število krepkih Sokolcev. Obhajal je
mного veselih skupnih večerov in napravil

lepe veselice in izlete. Omenim le dveh
večih izletov, namreč v Kranj in v Ipavo.
„Kdo izmed vseh, ki so bili ondi, je poza-
bil 14. in 15. avgusta 1864 l. 70 Sokolcev
in mnogo gostov iz vseh krajev se je cela
dva dneva v krasni ipavski dolini razvese-
ljevalo. Mislili so, da so v raju! Povsod na-
rodno slovensko življenje, povsod prijazno
sprejemanje, brezkončno gostoljubje, petje,
ples! Če še nikoli, vzdignil je takrat Sokol
visoko nad oblake svoje perute; takrat je
v prihodnost gledal, kakošna bo enkrat
mila naša domovina, ko bo marsikteri iz-
med njih globoko in dolgo že počival.“

Jako veselo bilo je tudi v Kranju, in pri-
stopilo je kmalu tudi več Kranjčanov v
društvo.

Da pa zraven veselice Sokol ni pozabil
svojega glavnega namena, t. j. telovadstva,
pokazal je sijajno pri prvi svoji obletnici.
Občno telovanje, kterega se je udeležilo 85
telovadcev, izvrševalo se je z veliko pohvalo
obilno zbranega občinstva. Sklenilo se je
prvo leto z veselo zabavo sv. Silvestra več-
er l. 1864, ktera se sme, kakor tudi le-
tošnja silvestrica — o kterej hočem poz-
neje kaj povedati — med veselice prve vrste
šteti, kakor to trdi občinstvo.

Toliko iz zgodovine prvega leta.

(Konec pride.)

sosedov ne dopada, — meni pa ne gre iz glave; zatorej naj gre na beli dan, naj svoje misli izrečejo tudi drugi slovenski rodoljubi, posebno naj pa jo družbin odbor vzame v pretres. —

Iz Pliberka (Nekaj o milodarjih). „Uboge bote zmiraj sebo imeli“. Te besede izpolnjujejo se vseskozi, zlasti pa še v sedanjih časih, ko je razun redko sejanih — ves svet enak ubožnici. Pač je to žalosten nasledek absolutizma iz preteklega doba! Kaj lepo je torej, da v teh slabih časih krščanska ljubezen sama sebi pritrjuje, in tako semtertje marsikaj ubožim v pomoč in podporo poišče. Kdo postavim, z radostjo ni bral, česar se je v nedeljo pred božičem v ljubljanski čitavnici godilo, ko je bila 70 otrokom vsa zimska obleka podarjena? Slava zaradi te blage misli gospodičini Juliji Orlovi! Slava in zahvala pa tudi vsem blagodušnim gospod in gospodičinam, ki so pripomogle, da se je ta vrla misel v djani izpeljala! Pa tudi čitavnica si lahko sijajno to delo zapiše v svojo zlato knjigo.

Kakor druga velika mesta, skerbi tudi naše mestice po svoji moči za uboge. Ne le, da imamo več hiš, kjer siromak ne gre nikdar brez daru od njih praga, in ki skrivajo, da levica ne ve, česar desnica stori, veliko dobrega činijo, imamo med drugim zelo znamenite ustanove ali šiftunge, katerih obresti se ubožim mesec za mesecem v pomoč delé. Na čest mestnjanom morem na dalje povedati, da so, kakor druga leta, tako tudi letos nasv. Silvestra večer v ta namen tombolo napravili, ktere čisti dohodki so znašali nad 170 gold., česar je v sedanjih časih za naše malo mestice veliko. Srčna zahvala torej mestnjanom, gg. uradnikom, gospod in gospodičinam ter vsem, ki so ubožim tisti večer za dobro došlo novo leto skrbeli! Drugibart vendar bi bilo pri taci priložnostih želeli, naj bi gostivničarji svečavo in kurjavo na svoje stroške oskrbeli, ne se pa iz dohodkov za uboge oskodovali. Nobenemu sicer ne želimo škode in tudi od nikogar preveč ne tirjamo; mislimo pa vendar, da se pri stranskih mizah že toliko povžije, da je kurjave vredno, in ako se to na „balih“ in pri družih priložnostih ne godi, da bi gosti za netenje in luč še posebej plačevali, naj bi se kaj enakega toliko manj godilo, kedar velja ubožim na pomoč. — Fiat!

Od Senožed. (Čuden mož. Vreme. Volkovi.) Star pa resničen je pregovor, ki pravi: „Resnica oči kolje!“ — In ravno ta pregovor zadeva dopisnika od kraške meje, ki „v Slovincu“ št. 2. g. Z. po svojem subjektivnem zapopadku čudnega moža in Bog ve, kaj se imenuje. Revče, saj Vam je povedal g. Z. v „Novicah“, da, kar v dotični zadevi piše, je pripravljen, če je treba, vsega in povsod tudi djansko dokazati! Tedaj ne silite se več v stvari, v katerih toliko znanja imate, kolikor vrba o hrastu in nasproti. Kako strasten je dopisnik v svoji lehkomišljenosti, presodi lahko vsak čitatelj „Slovincu“ in „Novic“ sam! Tedaj zadosti o ti pravdi, s pristavkom: „Delibera tarde!“ — Pri nas ne vemo še čisto nič od zime, ker zmiraj gorko solnce sije, če lih se mrzla majka burja vmes vtika; ali ta je pa tukaj zmiraj doma in čedalje huje brije, ker se ji po iztrebljenih gozdihi poti vedno širijo. — Snega v ti zimj tudi še nismo dobili; zaradi tega pa tudi nočejo gladni volkovi, kakor je navadno, v Istro odlaziti, tembolj pa naše kraške ovce tako pogostoma napadajo in neusmiljeno trgajo, da se ovčarji skor več daleč iz sel z ovcami na pašo ne upajo. Do 8 se jih vkup vlačijo! Čudna je ta žival res, ker vendar pri tolikih loveih le na enega ne naleti!

Iz Postojne. — (Kako je s čitavnico in kasino?) Zadnje tedne je pisala „Ljubljanka“ veliko, veliko o Postojni: več dopisov je dobila iz našega kraja, ko iz vse kranjske dežele! Ko jo tedaj le eden

zmirej trobi, da skoro ljudi oglušijo, bilo bi treba, da tudi kdo drug ktero pové.

Ko se je pred nekaj meseci tukaj začelo pogovarjati, ali kasina, ali čitalnica, postal je zavolj tega velik hrup; — nekaj rodoljubov namreč je menilo, da se sedanja kasina spremeni v čitalnico, kar bi se bilo tudi zgodilo, ko bi kasina ne bila dobila vrlega brambovca. Sloveči naš zgodovinar in slovenski pisatelj, Peter Hitzinger, je spoznal, da kasina že 25 let stoji, in se mora tedaj ohraniti ko starina; kasina postojinska je za ljubljansko najstarejša na Kranjskem, tedaj ima zgodovinski pomen. 26. dan novembra p. l. je bil napovedan občni zbor; a zdaj še le so se začele prave priprave za hud boj; vsaka stranka je za pomnoženje svojih moči skrbela, veliko strastnega se je na obeh straneh godilo, in že se je bala nemška stranka, da v tem boji morda omaga. Vodstvo kasinino je v „kranjsko-nemških“ rokah, in to vodstvo je napelo vse strune in začelo slovenske družnike poditi iz kasine; bilo je namreč pravilo na dan spravljeno, da se mora vsak ud kasinin predstaviti vodstvu; in s tim pravilom so začeli zmagovati, spodé enega, spodé drugega, ki je že kake štiri krat z vrdjem govoril, v kasini sami pa se ni še predstavil ko ud kasinin. V tej veliki borbi je prašal vodja kasinin še predstojnika, kaj je storiti? On kratko reče: Pustite to reč, zdaj je kritičen čas; če hoče kdo občen zbor, razpošljite list, jaz bom že skrbel, da ne bode večine za zbor! — Na to, se ve, se je slovenski živelj izločil iz nemške kasine, in tako je postala čisto nemška, nikdo več ne kazi lepega miru; veselo si roke manejo, da so spet za nekaj časa nemščino priklenili na Postojno, in z radostnim obrazom pretehtavajo, kako bi bila mogoča edinost nemške dežele, itd. In da se bolje na noge postavi kasina po tem viharji, sklenil je vodja, po izgledu čitalnic veselice vpeljati, in sicer najprvo tombolo. Res lepa in imenitna ideja! Kako se tu um bistri in srce požlahtnuje, kdo tega ne vé? Pa tudi ni treba „šteti“, kakor je očital brambovec kasine v „Ljubljanki“ čitalnicam, pri tomboli se le „čita“, nič pa ne „šteje“. Prej ni bilo nikjer denarja po vsi Pivki, zdaj se ga pa ne manjka! O srečna doslednost!!

To sem sklenil odgovoriti na dopise slovenskega pisatelja in nekdanjega domorodca P. Hitzingerja, zakaj kolikor je ta pisal zadnje dobo, naš narod in slovensko reč zasramovaje in zaničevaje, to je komaj verjeti; res, „Ljubljanka“ je dobila pravega moža! Zalostno je, da se tako zgubi slovenski pisatelj, ki je svojemu narodu že dosti koristil, v prejšnjih letih bil med našimi prvimi možaki, sedaj se pa tako ponižal, da v nam sovražen list pisari in nas sramoti. S takim obnašanjem se ne pridobiva ljubezen slovenskega naroda, tudi ne spoštovanje osebno, če se značaj spreminja kakor plajšče po vetru. Škoda za tako učenega moža!

V Gorici 4. januarja. (Odgovor nekemu pisunu) Fiasco! gosp. dopisnik „Tempov“, fiasco! Ne bote nas spravili na drugo pot ne, če se na glavo postavite in še tako v „Tempu“ repenčite, kakor ste se v listu 29. decembra. Mi smo tako trdovratni ter za trdno sklenili, da hočemo deželni zbor obiskovati, če bi nas hotel tudi sam vaš „misijonar“ Antonini pregovarjati. Navajate nam Triesterčnega dopisnika; kaj pa, če bi bil on „per sventura“ še koga drugega pod tistimi razumel, ki ne vedó „un acca“ o patentih, diplomah, o centralizmu in o federalizmu? Kteri „signore“ je dal Vam in vašim pajdašem „monopol“ vsega znanja — ali mar modrijan Antonini? — O se ve da. Zadosti je, da je človek v vašem društvu, in vrata vseh političnih vednosti se mu odprejo, posebno pa se mu neka „unitá“ kaj pridno razklada; se ve da, za dosti je, da je človek med vašimi pajdaši, da postane „monstrum“ omike lahonske, ktero so nekteri na vaši strani v seji 21. decembra

med gg. Černetovim in Doliac-ovim govorom tako sijajno pokazali. *)

Kdo vam je tako neumno čenčal, rekši vam, da smo mi na povelje naših višjih v zbornici ploskali? Gospodine, vsak po sebi brač meri, pravi nek slovenski pregovor.

Ako bi vam „signore“ slovenski Triglav še v kaki seji „tre corni“ kazal, tolažite se, ko domu pridete, z Antoninovo knjigo, saj se tam vendar „Tricorno“ imenuje.

Slednjič pa še en „addio“ caro nostro: A rivederci v deželnem zboru!

A. delle file di scolaretti slavi.

Dežele trojedine kraljevine.

Iz Varaždina 8. jan. (Velika skupščina. Deželni zbor.) Danes bila se je začela velika skupščina po dolgem praznovanju in znamenitih nezgodah za županovanja pl. Poglediča. Sklical in odperl jo je prvi podžupan, Tito Babič, kteremu je podeljena začasna uprava županije, ko je dobil Pogledič slovo. Današnja skupščina je kaj važna. Rešila je prav veliko reči, ker se ni nihče upiral. Tu pa navajam le nekaj najvažnejšega, kar bi moglo Slovincem dopasti in hasniti. Sklenili so najpred enoglasno poslati zahvalnico Njeg. Velič. kralju, ker je odstranilo Poglediča kot opravitelja županije in po njem iz službe ali česti djanim častnikom zopet njihova mesta podelilo. Tudi to je bilo sklenjeno enoglasno, da se zaprosi, naj se naslednji veliki župan Varaždinske županije, grof Erdödi, zopet postavi v svojo čast. Precej iz skupščine bil je a telegramom zaprosen vis. dvorski kancelar, da to pri Nj. Vel. kralju dožene.

Imenovan je odbor, ki naj izdela in sestavi resnične dogodke županije za časa župana Poglediča in da ta naj se v županijski arhiv za vso bodočnost shrani.

Tudi je imenovan odbor, ki naj spiše pritožbe (gravamina) za sedanji dež. zbor. Važen je zaključek ali sklep, s kterim se priporoča dež. zboru, naj sklene, da se mnogo zaslužnemu Bogoslavu Šuleku podeli izpraznjeno mesto deželnega arhivarja (pismohranca), kar se ima tudi vsem drugim municipijam Hrvaške in Slavonije naznaniti, da tudi one to isto storé. Tudi je imenovan odbor, ki naj se porazumi z opraviteljstvom narodnega zgodovinskega društva zavolj svetkovanja tristoletnice hrvaškega Leonida — Šubića Zrinskega. Tudi ta sklep se bo razposlal vsem municipijam domovine, da ga tudi živo podpirajo.

Zaključeno je nadalje, prositi Nj. Vel. kralja, naj blagovoli pri podeljevanju služb pri visokih dikasterijah pomisliti posebno na županijske častnike, ki poznajo narod, njegove potrebe in ustavo, ker se drugači birokracija, ki se je od nekaj let tudi pri nas močno vkoreninila, nikdar ne bo odpravila.

Oznanjeno je bilo tudi, da je imenovan Kušević za kancelarja, in nihče ni besedice, ni dobre ni zle, nato rekel. Mnogi so se že pritožili zoper krivice, ki so se jim godile za Poglediča, in so hoteli, da pridejo te krivice na zbor kot pritožbe, ali večina tega ni hotla rekši, da naj se vse to pokrije z zagrinjalom in pozabi, posebno ker je vzrok teh nadlog nehal in ker ima dež. zbor veliko važnejšega dela. Se veliko veliko drugih reči se je prečitalo, kar so morale „male skupščine“ opravljati, in vse je bilo odobreno, ker so nastali boljši časi. Na večer je bila velika baklada na čast tistim, ki so šli na Dunaj pomoči iskat proti Poglediču in so jo tudi dobili.

O dež. zboru se še nič prav veselega ne sliši. O reških zastopnikih pravijo, da več ne pridejo na zbor. Velikašem ni prav, da ni nobeden v odbor za adresu izbran. Tudi

*) Šli so se namreč tedaj posamezni glasi, ki so bili kaj čuden jek k Černetovemu in Doliacovemu govoru!

se pogovarjajo o nekih kamarilskih spletkah. Bog pomagaj!

Požega v Slavoniji, 1. jan. (Kako je tukaj? Strašno je, kar razbojniki v naši okolici počenjajo!) Ker se, dragi „Slovenec“ rad oziraš proti južni strani slavjanske domovine naše, zdi se mi, da ti bo ljubo večkrat kaj zvediti tudi iz slavonskih krajev. Požega, iz ktere ti pišem, je 23 milj od Zagreba oddaljena in ima prijazno lego, podobno celjski okolici. Mesto ni veliko, pa ima vendar tri samostane: frančiškanskega, jezuitskega in miloserčnih sester, veliko županijsko oblast, kr. sodbin stol, porezno in telegrafično gosposko in pa nižo gimnazijo z odgojiliščem. Ljudje so dobri in življenje v mestu je prijetno. Ali v okolici prebiva strah in groza; menda ga ni v cesarstvu tako nevarnega okraja, kakor je ta. Razbojniške čete se klatijo in ropajo nemilo, in gosposke si zastoj prizadevajo to zlo zatreti. Če naglo sodbo (Standgericht) v enem tednu 3 ali 4 razbojnika iz sveta spravi, prikaže se jih drugi teden še več. V mesecu decembru so četniki pripeljali dva strahovita razbojnika, Vasu Ružiča in Tomu Čuturiča, prvega ranjenega, drugega mertvega, pa komaj je 14 dni preteklo, slišijo že se zopet glasovi o novih razbojstvih. Tako n. pr. je priderlo na večer od 30. — 31. dec. t. l. v hišo bogatega mlinarja Klaiča v Pakracu 10 oboroženih kmetov, ki so najprej družino, in potem mlinarja s četirimi gospodi, ki so tam večerjali, zasačili ter jih, držaje jim nabite samokrese ali pištole nasproti, vse po redu zvezali in jim vso zlatnino pobrali. Omenjeni štirje gosti so bi li tisti dan na lovu in imeli so v izbi pri vratih nabite alu nabasane puške; ali ni jim bilo mogoče puške zgrabiti in se braniti, tako naglo in iznenada se je vse to zgodilo! — Trije razbojniki so potem nezvezanega mlinarja spremljali po sobah, da jim pokaže in da denarje. Mlinar jim je naštel 600 gld., več jim ni imel ali ni hotel dati. Zato reče eden, ki se je Peter imenoval, drugima dvema, da naj gresta železo belit, da ga bojo žgali. Ko sta ta dva odšla v kuhinjo in eden sam ostal v izbi z mlinarjem (drugi so hlapce in goste čuvali) zgrabil je mlinar, ki je jak mož, razbojnika ter ga vergel skozi vrata in ključ obrnil. Ali v tem hipu je začutil mlinar bol in zagledal kri; razbojnik namreč ga je ubodel z nožem v persi ter ga težko ranil. Ko je mlinar skozi okno pomoči klical, ubežali so razbojniki in odnesli seboj razun mlinarjevih 600 gld. še zlatih ur, verižic, prstanov in denarjev od pričujočih gostov; ravno tako tudi puške, ki so za vratni visele. Mlinarjeva žena, sestra in hči so bile omenjeni večer v Požegi; včeraj so obedovale v hiši, kjer jaz stanujem, z menó pri eni mizi. Okoli treh popoldne pride sporočilo, kaj se je domá med tem zgodilo in morete si misliti, kako jih je ta glas presunil. — Takih in enakih dogodeb čujemo tukaj vsaki čas.

Sinoč smo imeli v tukajšnji čitavnici besedo s plesom. Slišali smo peti tudi slovensko pesem: „Otok bleški“, ki je bila z občno pohvalo sprejeta.

Deželni zbori.

Štajerski. 9. j. je bila kaj živa seja, v kterej se je obravnavalo, ali naj bi se zemljišča delila, ali da bi ostalo, kakor je do zdaj bilo. Za svobodno delitev sta govorila tudi slovenska poslanca Razlag in Herman, — o tem povemo prihodnjič kaj več.

Kranjski. V seji 9. t. m. sta najprej dva poslanca dež. namestnika vprašala: prvi, zakaj da je toliko učencev slovenskega nauka oproščenih; drugi se pritožuje zoper zatičenjskega okrajnega predstojnika, ki je nekega posestnika svojevoljno zaperl, ker je zahteval, naj bi se mu slovenski pisane vloge slovenski reševale. Od-

govor pride poznej enkrat. — Potem je dr. Toman v daljnjem govoru razlagal, kako potrebna bi bila železnica od sv. Petra na Reko in iz Ljubljane do Beljaka, priporoča svoj predlog, naj bi ga sprejeli. Izročil se je posebnemu odboru. — Kar se pa tiče odškodovanja dež. zaloge, ki se je združila z državno blagajno, sprejeto je bilo sporočilo dež. odbora, ki je nasvetoval zastran tega posebno predstavko državnemu in finančnemu ministru poslati in tako obravnavo dokončati.

Goriški. V zadnji seji je zbor kaj važno zadevo obravnaval. Bil namreč je na versti predlog, po katerem naj se volitni red za dež. zbor prenaredi in tako sestavi, da, ker ni v deželi pravih velikih posestnikov, naj se v dva volitna okraja, v laškega in slovenskega razdeli, in v prvem 100 gld., v drugem pa 50 gld. letnih davkov za volitno pravico postavi. Se ve da je bil razgovor kaj živ, kar se je tudi pri glasovanju pokazalo, ker bil je z 11 glasovi zoper 10 vendar sprejet. Če ga tudi vlada poterdí, dobé po njem Slovenci tri zastopnike več v zbor, tako da bo 11 slovenskih proti 11 italijanskim. — Da bi se le zgodilo!

Terzaški se je 2. t. m. po Hermetovem predlogu posvetoval, ali naj bi se zaupnica do vlade napravila, ali kaj. Dotični odbor je zbornici predložil, naj to stori in zaupnico sklene. Precej živ razgovor je navstal. Poslanec dr. Picciola se vzdigne najprej in predlaga v daljnjem govoru, naj zbornica prestopi k dnevnemu redu. Da je vlada zapustila in tudi zapustiti morala nesrečno centralizacijo, nekako tako je izrekel, to je popolnoma pravo; da dela zdaj bolj v federalističnem smislu, kaže se sicer, ali mi nismo še nič tega preverjeni in tudi nimamo ničesar, kar bi nam to zagotavljalo, zatorej nam ne gre zaupnice sklepati timveč k dnevnemu redu prestopiti. Nato vstane poslanec dr. Rabl, ki je bolj nemškega liberalizma navzet, in govori za zaupnico, vendar si ne more kaj, da ne bi sedanjega derž. stanja obžaloval in par besedic zoper sept. manifest potožil. Govorili so še Platter in Formigini zoper zaupnico, zanj pa dr. Gregorutti, pl. Pagliaruzzi in Stalic, ki so vsi z vlado zadovoljni in pravijo, da popolnoma zaupnico zasluži. Konečno so glasovali in večina (36 zoper 5) je sprejela predlog, ki zahteva, naj se zaupnica naredi in vladi pošlje.

Hervashi. Kakor se piše, delajo ves ta čas poslanci v posameznih odborih prav pridno, da bode zbor imel dosti opraviti. Odsek, kteremu je bilo naročeno „adreso“ izdelati, izveršil je neki že to delo in pripravil menda več adresinih načrtov. Poglavitna pa sta od dra Rački-ta in barona Hellenba cha. Rački tirja najprej združenje Dalmacije s trojedno kraljevino, potem prenarodbo vojaške meje itd. O Hellenbachovi pa se sliši, da sta jo odobrila ban in Haulik. — Te dni se spet prične zbor.

Ogerski. Obe zbornici ste 10. t. m. zopet začele zborovati. V spodnji se je obznanila oktoberska diploma in februarški patent in potem prošnja Rečanov, naj bi se neposrednje z Ogersko zedinili, kar so Madjari z živahnimi „eljen“ — klici ozdravljali. Zbor bode zdaj najpred volitve pregledaval, kar bo dalo sila dela opraviti, ker so se pri volitvah strašne napake in homatije godile, tako n. pr. nimajo Slovaki, ki štejejo več ko 3 milijonov ljudi, nobene zastopnika! — Serbski poslanci so neki sklenili, v narodnih zadevah kolikor mogoče potepeti in nikogar ne dražiti. Madjarski veljaki so jim menda tudi obljubili, da, ker se v prestolnem govoru ni o narodnostih nič spomnilo, naj se to zgodi v bodoči adresi.

Sedmograški. 9. se je cesarsko pismo v zboru naznanilo, po katerem se sedmograški poslanci v peštanski zbor vabijo, med tem pa se kološki zbor poslovi.

Predariški je 30. dec. svoje delovanje dokončal. Pervosednik je poslance ž njim kaj prijetnim govorom poslovil, pa jih tudi opomnil, da se zraven lupine ne sme jedro pozabiti.

Ptuje dežele.

Iz Ruskega se piše, da se bode katoliškim duhovnikom plača zboljšala in vredila. Viši duhovščini se bodo dohodki zmanjšali, vendar pa ne tako zelo, kot na Francoskem. Desetina je prosti volji puščena. Proračun za duhovščino znaša 900.000 rubljev. —

Grof Ledohovski je za poznanskega nadškofa izvoljen.

Ni davno temu, kar smo par verstic o Španskem omenili ter rekli, da gre tam vse nekako narobe in da si država nič ne more opomoči. In res, 3. t. m. je šel glas po svetu, da se sta 2 polka spuntala. Vsemu je glava znani general Prim, ki neki zdaj s svojimi priverženci tirja, naj se kraljica pervorojenemu kraljeviču k ljubu prestolu odpove, — najberže bi pa ta stranka rada Špansko s Portugalskim zedinila in burbonsko rodbino popolnoma ob prestol pripravila. Veliko mesto je v obsednem stanu, več polkov pa poslanih za puntarji, ki so po zadnjih sporočilih v toledske gore ubežali. Pa tudi v družih večih mestih zelo tli. Čudna je ta Španka! Drugod „armada ne debatira“ in vlade se morejo po vsaki ceni na vojaščino zanašati, — na Španskem je pa ravno narobe; tu se vojaštvo za to in drugo vlado poganja in odloča, ktera naj bo.

Juarez, „večni“ pervosednik mehikanski, se je z generalom Ortegom sperl, ki ga noče za pervosednika spoznati, ker bi rad sam bil.

Loterija.

Gradee: 70 5 39 83 48.
Prihodnje srečkanje je 24. januarja 1866.

Žitna cena.

v	pšenice		reži		ječmena		ovsa		turšice	
	gld.	k.	gld.	k.	gld.	k.	gld.	k.	gld.	k.
Mariboru	3	59	2	85	2	25	—	—	2	20
Celju	3	70	2	80	2	40	1	70	2	45
Ptujem	3	30	2	80	—	—	1	10	2	20
Ljubljani	3	60	2	72	2	25	1	40	2	50
Kranju	4	5	3	—	—	—	1	40	2	50
Novemestu	4	50	3	30	2	40	1	70	2	80
Gorici	4	24	3	—	—	—	—	—	2	60
Celovcu	4	81	3	87	2	50	1	82	2	86
Terbižu	5	80	4	80	3	50	2	80	3	90
Varaždinu	3	50	2	65	1	80	1	25	2	—
Reki	5	—	—	—	2	70	2	25	3	40
Sisku	2	85	—	—	1	83	1	7	1	90

DUNAJSKA BORSA 10. januarja.

Deržavni papir.		Denar. Blago.	
5 % obligacija po 100 gld	—	59.20	59.30
5 „ nar. posojilo od l 1854	—	66.60	66.75
5 „ metalike	—	62.50	62.60
4½ „	—	55.90	56.10
4 „	—	49. —	50.50
3 „	—	37. —	37.50
2½ „	—	30.50	32. —
Srečke l. 1839	—	138.50	139. —
„ „ 1854	—	78. —	78.50
„ „ 1860 po 500	—	83.50	83.00
„ „ 1860 „ 100	—	91.70	91.90

Dunajska borsa 12. januarja 1866.

5%, metalike	63
5% nacional	66.75
1860 derž. posoj.	83.70
Bankine akcije	765
Kreditne „	152.70
London	104.55
Novi zlati	5.01
Srebro	105.10